

Пирова победа украјинских власти: борба против Украјинске Православне Цркве

Чланак заменика председника Синодалног одељења за односе Цркве са друштвом и медијима В. В. Кипшидзеа.

Прогони Украјинске Православне Цркве једни су од оних процеса светске политике, који више не захтевају посебан доказ. Признају их многе јавне личности и публицисти, забележени су у документима међународних организација, сведочењима верских личности, правним експертизама. Но, ти прогони не престају, а то се дешава, јер се негде у „центрима одлучивања“ родила мисао да су за борбу против Руског Православља добра сва, апсолутно сва средства.

Припадност Украјинске Цркве Руском Православљу није питање тренутне политике у оквирима кризе односа, која је избила између Русије и земаља западног света. Украјинска Православна Црква никада није заузимала став да подржава руско руководство, није позивала на свргавање украјинских власти, и никога није изопштавала из црквене заједнице, чак и када су власти јавно планирале антихришћанске иницијативе, као што је закон о легализацији геј бракова у Украјини. Другим речима, та верска заједница је увек остајала лојална у погледу поштовања украјинских закона.

Стога нема никакве сумње да је Украјинска Православна Црква крива онима који су одлучили да је униште просто зато што уопште постоји. А то постојање предодређено је тиме што је један народ, претходник руског, белоруског и украјинског народа, примио Крштење 988. године, прошао тежак, али заједнички историјски пут под сводовима једне Цркве, поштујући исте светитеље, молећи се на истом језику. Делујући по неком невидљивом налогу, украјинске власти желе да униште историју и верску културу сопственог народа, да је антидатирају. Људи, који су живели у совјетско време, сећају се да је после револуције религија проглашена за апсолутно зло, а у складу са том тезом, сви уџбеници су преписани, многи храмови су срушени, а они који се нису уклапали у концепт антирелигијског друштва су уништени. Сасвим озбиљно су на телевизији хтели да „покажу последњег живог попа“. Тај друштвени пројекат се распао, јер је у борби против Бога немогуће победити не уништивши самог себе. Исто се односи и на Украјинску Православну Цркву: „победа“ над њом значиће самоуништење украјинског народа. Дубоко је симболично што је шеф државе, који спроводи ту политику, особа која не припада Православљу, па самим тим не разуме или не жели да разуме против чега се бори.

Дакле, говорећи о неоспорним доказима, треба се подсетити извештаја Канцеларије високог комесара УН за људска права од 4. октобра 2023. године, у којем је признато кршење верских слобода украјинских верника, сведочења украјинског новинара и писца Јана Таксјура приликом

наступа на посебној сесији Савета безбедности УН 26. јула 2023. године. Екуменске личности Европе такође признају кршење верских слобода. С тим у вези, Томас Бремер, професор на Универзитету у Минстеру, 15. септембра 2023. године објавио је закључак у којем је оповргао резултате такозване верске експертизе припремане у Украјини с циљем оправдавања ликвидације правних лица Украјинске Цркве. Многе од ових чињеница се налазе у писмима Предстојатеља Руске Цркве, Патријарха московског и целе Русије Кирила, која је небројано пута слао руководству УН, ОЕБС-а, Савета Европе и многим другим верским и јавним личностима.

Прогони Украјинске Цркве представљају испланирану кампању, разрађену по обрасцима богобораца комунистичког времена. Она укључује медијску кампању са оптужбама за издају државе, затварање храмова и манастира, терор над најзначајнијим клирицима. Зауставићемо се детаљније на последњем.

Према подацима Службе безбедности Украјине, током 2022–2023. године покренуто је 70 кривичних поступака против клирика Украјинске Православне Цркве, који су под јурисдикцијом митрополита Онуфрија, од којих се 16 води против митрополита. Од укупног броја поступака 20 је по члановима „издаја” и „сарадња”, а 18 по члану „кршење равноправности грађана у зависности од њиховог верског уверења”. Оптужено је 26 јерарха и клирика, а осуђено 19.

Некада ће бити објављена књига жртава антицрквеног терора над клирицима Украјинске Цркве, а тај списак се већ сада може састављати.

Митрополит Јоасаф (Губењ) и протојереј Роман Кондратјук, бивши секретар Кировоградске епархије УПЦ, осуђени су 11. маја 2023. године на три године условног затвора уз изречену пробацију у трајању од две године, без права заузимања руководећих функција у верским организацијама.

Митрополита туљчинског и брацлавског Јонатана 7. августа 2023. године Градски суд у Виници осудио је на 5 година затвора уз конфискацију имовине.

Митрополит вишгородски и чернобиљски Павел је 1. априла 2023. године оптужен за „кршење равноправности грађана” и „оправдавање оружане агресије” на основу јавних наступа против раскола и снимака прикупљених прислушкивањем телефонских разговора. Он је 13. јула смештен у истражни затвор града Кијева. Дана 7. августа 2023. године пуштен је уз баснословну новчану кауцију у износу од 33 милиона гривни (преко 900.000 америчких долара), коју су прикупили украјински верници. Дана 14. августа 2023. године доживео је инфаркт миокарда и имао операцију срца.

Дана 20. фебруара 2023. године митрополит черкаски и каневски Теодосије оптужен је за „кршење равноправности грађана“ на основу његових јавних наступа, у којима је осуђивао раскол. У априлу 2023. године, поводом изношења нове сумње да „оправдава оружану агресију“, суд је првенствену меру преиначио у двадесетчетворочасовни кућни притвор.

Кривичне случајеве против украјинских јерараха јавно је одобрио Патријарх Вартоломеј, чиме се још једном нагласило да има директни интерес у питању страдања украјинских верника.

Овај списак не укључује многе друге свештенике који служе казну, оне нестале свештенике или оне размењене таоце. Генерално гледано, према клирицима се примењује метод, који је разрађен у време комунистичког антирелигијског терора – узимање политичких талаца. Људе заробљавају и прогоне без икакве везе са законом: једноставно с циљем застрашивања свих осталих и принуде да пређу у другу „цркву“. „Православну цркву Украјине“ – духовног франкенштајна, структуру насталу заједничким залагањем америчког Стејт департмента, бившег председника П. Порошенка и Патријарха Вартоломеја. Расколничку заједницу, која је позвана да „сврви“ Украјинско Православље, започне њену нову историју не од 988, већ од 2018. године, када су самосвети добили „повељу монголских ханова“ (*мисли се на документ којим су монголски ханови давали руским кнежевима да поседују неку земљу са које су прикупљали данак, који су могли да задрже – прим.прев.*) – томос, под условом да испољавају мржњу према свему што спаја Украјину и Руско Православље.

Немогуће је предвидети колико људи неће издржати притисак и превару, колико ће се присајединити расколу, који је постао својеврсна званична и безалтернативна религија Украјине. Према идеји аутора тог монструозног друштвеног експеримента, та религија мора да гарантује да се Руси и Украјинци од „браће заувек“ претворе у вечне непријатеље. Разумљиво, канонско Православље, које је вековима уједињавало народе историјске Древне Русије, лечи и исцељује ране нанете ратом, упркос задатку, издиктираном споља, да те ране учини неизлечивим.

„Победа“ над беспомоћном Украјинском Православном Црквом уз самртну тишину оних, који су деценијама прокламовали неограничену вредност верске слободе, биће пораз за свеобухватни систем лажних вредности, у које нико и никада више неће поверовати. А тај пораз је већ нанет.

Синодално одељење за односе Цркве са друштвом и медијима/ Патриархия.ru

Превод са руског Мила Матић

Извор: <https://mospat.ru/sr/authors-analytics/91023/>